

Sygn. akt II CZ 95/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi L. G.
o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 listopada 2008.,
wydanym w sprawie z powództwa L. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w P.
i G. K. – M. - Komornikowi Sądowemu Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w T.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 lutego 2015 r.,
zażalenia L. G.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 kwietnia 2014 r.,

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od L. G. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5 600 zł (pięć tysięcy sześćset
złoty) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Powódka, L. G., w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w P. oraz G. K.-M., wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2008 r. Jako podstawy wznowienia powołała brak należytej reprezentacji (art. 401 pkt 2 k.p.c.), mający wynikać z faktu, że reprezentujący ją w instancji apelacyjnej pełnomocnik przedstawił sfałszowane pełnomocnictwo, oparcie zaskarżonego wyroku na podrobionych dokumentach, w tym sfałszowanych nakazach zapłaty (art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.), co miał potwierdzać prawomocny wyrok karny Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 lipca 2008 r., w sprawie ... 204/08, skazujący za podrobienie faktur, oraz nowe okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które wyszły na jaw po uprawomocnieniu się objętego skargą wyroku (art. 403 § 2 k.p.c.), w postaci wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 1 lipca 2011 r., w sprawie ... 168/10, którym pozbawiono wykonalności tytuły wykonawcze przeciwko L. G., oraz zaginionych wcześniej dokumentów.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę o wznowienie ze względu na niedochowanie trzymiesięcznego terminu do jej wniesienia określonego w art. 407 § 1 k.p.c. Skarżącą nie uprawdopodobniła tego, że o okolicznościach mających stanowić podstawy wznowienia, dowiedziała się – jak twierdziła – w dniu 19 listopada 2013 r.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 29 kwietnia 2014 r. podniesiono zarzuty naruszenia art. 407 § 1, art. 410 § 1, art. 401 pkt 2 i art. 403 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c. Na tej podstawie wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c., trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania opartej na podstawie pozbawienia możliwości działania lub braku należytej reprezentacji biegnie nie od dnia, gdy o tej podstawie wznowienia dowiedziała się strona, lecz od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Powódka złożyła wniosek o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej od

wyroku z dnia 20 listopada 2008 r., w wyniku czego pełnomocnik taki został ustanowiony i skarga taka została wniesiona w terminie, tj. w dniu 11 lutego 2009 r. Wynika z tego wprost, że wiedziała o tym wyroku i jego treści przed dniem 19 sierpnia 2013 r., wobec czego w odniesieniu do tej podstawy nie dochowała terminu wynikającego z art. 407 § 1 k.p.c.

Gdy chodzi o powołane w skardze o wznowienie podstawy określone w art. 403 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c., to w świetle art. 407 § 1 k.p.c. trzymiesięczny termin do jej wniesienia na tych podstawach należy liczyć od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawach skargi. Powódka twierdzi, że o okolicznościach mających stanowić powołane przez nią podstawy określone w art. 403 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c. dowiedziała się w dniu 19 listopada 2013 r. W tym także dniu miała przyjąć, że okoliczności te mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Twierdzenia powyższe nie zostały poparte przez powódkę powołaniem jakichkolwiek zdarzeń, które mogłyby wskazywać na to, że w istocie o okolicznościach mających stanowić podstawę wznowienia dowiedziała się w dniu 19 listopada 2013 r. Z przedłożonych dokumentów wynika, że okoliczności te były znane powódce przed dniem 19 sierpnia 2013 r. (np. z treści załączonej do akt kopii wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 1 lipca 2011 r., w sprawie I C 168/10, wynika, że jego odpis wydano powódce w dniu 19 stycznia 2012 r.). Pogląd, że trzymiesięczny termin określony w art. 407 § 1 k.p.c. liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o nowych okolicznościach faktycznych lub środkach dowodowych mających uzasadniać podstawę wznowienia w sposób wiarygodny i mogła ocenić ich prawdopodobny wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1967 r., II CZ 128/66, OSPiKA 1968, nr 9, poz. 198) nie oznacza, że decydujące w tym zakresie jest to, kiedy strona „przyjęła”, że taki wpływ jest możliwy. Chodzi o możliwość oceny prawdopodobnego wpływu na wynik sprawy, a nie o subiektywny akt „przyjęcia”, że taki wpływ mógł wystąpić. Z tych względów należy przyjąć, że powódka również co do powołanych w skardze podstaw wznowienia określonych w treści art. 403 § 1 pkt 1 § 2 k.p.c. nie dochowała terminu wynikającego z art. 407 § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 oraz art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹, art. 394¹ § 3 i art. 406 k.p.c., orzekł jak w sentencji.